

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/536/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6813204476
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6813204476.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudkýň JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočíčkovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zast. spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej: Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu zo dňa 26. 03. 2015 proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 7C/441/2013-49 zo dňa 26. 02. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu žalobcu (výrok I.) a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal (výrok II).

V dôvodoch rozhodnutia uviedol: „Žalobca žalobou došlou Okresnému súdu Rimavská Sobota dňa 27.09.2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 175 eur titulom náhrady škody a sumy 442,56 eura titulom nemajetkovej ujmy spôsobených nesprávnym úradným postupom exekučného súdu pri výkone verejnej moci a na náhradu trov konania. Nároky odôvodnil tým, že v pozícii oprávneného navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku voči povinnému: L. Z., nar. XX.XX.XXXX, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 1971/2005. Súdny exekútor predložil návrh oprávneného na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Rimavská Sobota a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Žalobca spísal dňa 28.10.2009 a podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora, pričom očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora exekučnému súdu v zmysle § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.09.2005, resp. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.12.2006. Exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (súd nemá inú legálnu možnosť, než o návrhu len na základe posúdenia osoby nového exekútora rozhodnúť a teda do konania nevstupujú iné informačné podnety a nevykonáva sa dokazovanie) nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, čím došlo k zbytočným prieťahom v exekučnom konaní. Žalobca sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a spôsobenej škody, po doručení uznesenia súdu zo dňa 29.06.2010 o zmene súdneho exekútora (skutkový dej bol zavŕšený doručením uznesenia o zmene súdneho exekútora). Postup exekučného súdu hodnotí žalobca ako nesprávny a v rozpore s ust. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.09.2005, resp. § 44 ods.

8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.12.2006. Ďalej žalobca uviedol, že pred podaním tejto žaloby požiadal žalovanú písomnou žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaná však na ňu do podania žaloby pozitívne nereagovala. Napokon žalobca v žalobe opísal kritériá, z ktorých vychádzal pri určení výšky náhrady škody a nemajetkovej ujmy.

Dňa 31.05.2013 bola táto právna vec postúpená tunajšiemu súdu z dôvodu miestnej príslušnosti.

Žalovaná sa k žalobe napriek výzvam súdu nevyjadřila.

Keďže sa jedná v zmysle § 29 ods. 6 a § 200ea Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len „OSP“) o drobný spor, súd v zmysle § 115a ods. 2 a § 122 ods. 2 OSP vo veci nenariadil súdne pojednávanie a verejne vyhlásil rozsudok v zmysle § 156 ods. 3 OSP.

Súd v predmetnej veci vykonal dokazovanie v zmysle § 122 ods. 1 OSP obsahom spisu, a to najmä žalobou, vyjadreniami účastníkov konania v iných skutkovo a právne zhodných veciach vedených na tunajšom súde medzi tými istými účastníkmi konania (napr. pod sp. zn. 6C/148/2012) a exekučným spisom tunajšieho súdu sp. zn. 4Er/2130/2008 (pôvodne vedeným na Okresom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 2Er/1034/2005).

Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

Dňa 28.07.2005 sa začalo pred súdnym exekútorom Mgr. Jozefom Ďuricom exekučné konanie na návrh oprávneného (v tomto konaní žalobcu) proti povinnému XXX,XX Z., nar. XX.XX.XXXX o vymoženie 537,74 eura (16.200 Sk) s prísl. Dňa 16.08.2005 bola Okresnému súdu Rimavská Sobota doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod jeho sp. zn. EX 1971/2005, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul - notárska zápisnica. Tamajší súd ako v tom čase príslušný súd exekučný dňa 10.10.2005 poveril menovaného súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Dňa 02.11.2009 bol Okresnému súdu Rimavská Sobota doručený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Keďže medzičasom došlo k znovuzriadeniu tunajšieho súdu, exekučná vec spolu s návrhom na zmenu súdneho exekútora bola odstúpená dňa 15.12.2009 tunajšiemu súdu ako príslušnému exekučnému súdu na vybavenie. Súd vyzval dňa 08.01.2010 súdneho exekútora Mgr. Jozefa Ďuricu na vyjadrenie k návrhu, na vyčíslenie jeho trov a predloženie jeho exekútorskeho spisu. Po ich predložení exekučnému súdu dňa 22.01.2010 exekučný súd uznesením zo dňa 29.06.2010 predmetnú exekúciu zastavil v zmysle § 58 ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku v platnom znení a rozhodol o trovách exekúcie súdneho exekútora Mgr. Jozefa Ďuricu. V odôvodnení predmetného uznesenia exekučný súd uviedol, že v priebehu konania zistil, že notárska zápisnica, na podklade ktorej sa vedie exekúcia, nie je vykonateľná, a preto exekúciu z úradnej moci zastavil. Vzhľadom na uvedené je neúčelné rozhodovať o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, pretože také rozhodnutie by bolo nadbytočné a zastavenie exekúcie z úradnej moci má pred ním prednosť. Proti predmetnému uzneseniu podal oprávnený odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením zo dňa 30.11.2010 napadnuté uznesenie prvostupňového exekučného súdu potvrdil. Exekučný spis bol prvostupňovému exekučnému súdu vrátený dňa 23.12.2010. Predmetné uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie prvostupňového exekučného súdu nadobudli právoplatnosť dňa 04.02.2011. Najskôr dňa 24.03.2012 podal žalobca na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako na orgán konajúci v mene žalovanej písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Dňa 27.09.2012 podal žalobca na tunajší súd žalobu o náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z.z.“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone

verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 36 ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31.08.2005 (ďalej len „EP“) exekučné konanie sa začína na návrh. Exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 44).

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 01.09.2005 konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 240 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 01.12.2006 konania začaté pred 1. decembrom 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, ak odseky 2 až 4 alebo osobitný predpis neustanovujú inak.

Podľa § 44 ods. 6 EP, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosť oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Na základe vykonaného dokazovania a v súlade s citovanou právnou úpravou sa súd riadil nasledovnými úvahami pri hodnotení dôkazov a dospel k nasledovným právnym záverom:

V prvom rade súd konštatuje, že má za preukázané, že najskôr dňa 23.04.2012 žalobca podal na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako na príslušný orgán, ktorý koná v mene štátu písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, nakoľko aj keď sa žalovaná v tejto veci k žalobe nevyjadrila, súdu je z jeho činnosti známe, že v mnohých ďalších právnych veciach vedených na tunajšom súde medzi tým istým žalobcom a tou istou žalovanou o tom istom predmete konania - o náhrade majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na tom istom skutkovom základe (najmä pokiaľ ide o dátum podania žiadosti na ministerstvo a dátum podania žaloby na súd), toto tvrdenie uvádzala žalovaná vo svojich obsahovo totožných písomných vyjadreniach k žalobe a žalobca na výzvu súdu v týchto veciach, aby preukázal dátum podania tejto žiadosti, toto tvrdenie nepoprel, nenapadol a odkázal na spis žalovanej, preto si súd toto skutkové zistenie osvojil aj v tejto veci na základe zhodného tvrdenia účastníkov konania v týchto iných veciach v zmysle § 120 ods. 3 OSP a následne skutočnosti známej mu z jeho činnosti, ktoré netreba dokazovať v zmysle § 121 OSP. Nakoľko žaloba na náhradu škody a nemajetkovej ujmy bola síce na súd podaná už 27.09.2012, teda pred uplynutím 6 - mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, avšak nárok nebol doteraz zo strany žalovanej uspokojený ani sčasti a z jej vyššie uvedených písomných vyjadrení k žalobe vyplýva, že tento nárok ani nemienila uspokojiť, nakoľko podľa nej k zbytočným priet'ahom v konaní nedošlo, súd má za to, že predčasné podanie žaloby nebráni súdu zaoberať sa ďalšími zákonnými predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ak medzičasom zákonom stanovená lehota 6 - mesiacov márne uplynula a zo stanoviska žalovanej nepochybne vyplýva, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku nemienila ani sčasti vyhovieť. Striktné trvanie na dodržaní 6 - mesačnej lehoty za takýchto okolností prípadu by bolo zbytočným prísny formalizmom, ktorý by obchádzal zmysel a účel ust. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorým je predchádzanie súdnym sporom v prípade, ak štát uspokojí nárok poškodeného v danej lehote. Na tom nič nemení ani prípadná nespolupráca žalobcu pri predbežnom prerokovaní nároku, pretože opäť z vyššie uvedených vyjadrení žalovanej v iných právnych veciach vyplýva, že aj v prípade poskytnutia súčinnosti a oznámenia požadovaných informácií by postoj žalovanej zostal nezmenený vzhľadom na jej vyššie prezentovaný právny názor.

V druhom rade má súd za to, že žaloba bola dostatočne špecifikovaná v zmysle § 42 ods. 3 a § 79 OSP. Je pravdou, že na žalobcovi spočíva dôkazné bremeno ohľadne troch predpokladov priznania nároku na náhradu škody, avšak stačí ako na dôkaz poukázať na exekučný spis tunajšieho súdu, pretože skutočnosti v ňom uvedené sú súdu známe z jeho činnosti, a preto ich v zmysle § 121 OSP netreba dokazovať.

V treťom rade sa súd zaoberal samotnou otázkou splnenia zákonných predpokladov vzniku nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Týmito sú:

1. nesprávny úradný postup,
2. vznik škody (nemajetkovej ujmy),
3. príčinná súvislosť medzi 1. a 2.

Tieto predpoklady musia byť splnené kumulatívne, teda nepreukázanie čo aj len jedného z nich má za následok nepreukázanie vzniku zodpovednosti za škodu, či nemajetkovú ujmu.

Keďže zodpovednosti za škodu za nemôže štát ako škodca zbaviť, v prípade naplnenia týchto troch predpokladov nemá význam uvažovať o jeho zavinení a skúmať jeho naplnenie.

Súd má za to, že nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup zo strany exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného (v tomto konaní žalobcu) na zmenu súdneho exekútora z nasledovných dôvodov:

Aplikácia ust. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.09.2005, resp. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.12.2006 na rozhodovanie exekučného súdu o návrhu na zmenu exekútora neprichádza v tomto prípade do úvahy, pretože exekučné konanie sa v zmysle § 36 ods. 1 a 2 EP začalo dňa 28.07.2005 a v zmysle prechodných ustanovení § 238 a 240 Exekučného poriadku sa exekučné konania začaté pred 01.09.2005, resp. 01.12.2006 dokončia podľa doterajších právnych predpisov až na výnimky ustanovené v ich ďalších odsekoch, medzi ktoré nie je zaradené ustanovenie § 44 Exekučného poriadku upravujúce proces rozhodovania o zmene exekútora. Zo znenia ust. § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005 jednoznačne vyplýva, že v tom čase lehota 30 dní na rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora stanovená ešte nebola. Taktiež lehota na rozhodnutie exekučného súdu o zastavení exekúcie podľa § 57 EP, ak na to tento vzhladne dôvody, nie je zákonom stanovená. Nemožno teda vzhladnúť nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci v tom, že nebola dodržaná zákonná lehota na vykonanie úkonu alebo vydanie rozhodnutia, nakoľko táto v tomto prípade nie je stanovená.

Pokiaľ ide o žalobcom namietané zbytočné prietahy v exekučnom konaní od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora exekučnému súdu do rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora (v skutočnosti do rozhodnutia o zastavení exekúcie), k tomu súd uvádza:

Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že pri posudzovaní, či došlo k porušeniu práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je potrebné s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu skúmať tri základné kritériá: zložitnosť veci, správanie účastníkov konania a postup súdu (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 41/02).

V súlade s ust. § 44 ods. 6 EP je exekučný súd povinný v zásade skúmať návrh oprávneného na zmenu exekútora z hľadiska jeho opodstatnenosti, zisťovať stanovisko pôvodného povereného súdneho exekútora k návrhu oprávneného a vyzvať súdneho exekútora na vyčíslenie jeho trov a predloženie exekučného spisu. V tomto prípade však súd nemal za preukázané tvrdenie žalobcu, že dňa 29.06.2010 exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Daného dňa rozhodol o zastavení exekúcie a o náhrade jej trov. Exekučný súd je oprávnený a povinný v každom štádiu exekučného konania skúmať, či sú splnené podmienky na vykonanie exekúcie. Keďže exekučný súd vzhladol dôvod na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. a) EP a v súvislosti s tým mohol v rámci hospodárnosti konania v tom istom rozhodnutí o zastavení exekúcie rozhodnúť aj o trovách exekúcie, čo aj urobil (povinnosť rozhodnúť aj o trovách exekúcie v rozhodnutí o zastavení exekúcie bola zakotvená v ust. § 200 ods. 2 Exekučného poriadku až od 01.09.2005), bolo potrebné na tento účel pred rozhodnutím vyzvať povereného súdneho exekútora a povinného na vyčíslenie ich trov a na predloženie exekútorského spisu súdneho exekútora za účelom ich preukázania. Rozhodovanie o zastavení exekúcie má z hľadiska zásady hospodárnosti konania prednosť pred rozhodovaním o zmene exekútora, nakoľko rozhodovanie o zmene exekútora v čase, keď exekučný súd vzhladne dôvod na zastavenie exekúcie, by v konečnom dôsledku viedlo len k bezdôvodnému časovému predlžovaniu konania a prípadnému zbytočnému navyšovaniu trov exekúcie o trovy nového súdneho exekútora, ak by bolo takému návrhu oprávneného vyhovené. Ak exekučný súd zastaví exekúciu bez návrhu, nemožno určiť moment, od ktorého by mali prietahy vzniknúť. Od návrhu na zmenu exekútora nemožno určovať prietahy na vydanie rozhodnutia o zastavení exekúcie, nakoľko s týmto procesom konania a rozhodovania takýto návrh nesúvisí. Navyše vzhladom na to, že návrh na zmenu exekútora bol na pôvodný exekučný súd (Okresný súd Rimavská Sobota) podaný dňa 02.11.2009, dňa 15.12.2009 bol tunajšiemu súdu doručený exekučný spis na ďalšie konanie a dňa 08.01.2010 súd vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie k návrhu, vyčíslenie jeho trov a predloženie jeho exekútorského spisu, stalo sa tak 22.01.2010 a dňa 29.06.2010 exekučný súd rozhodol o zastavení exekúcie (exekučný súd teda súvisle vo veci konal v snahe zadovážiť si podklady na kvalifikované rozhodnutie, následne uznesením v krátkom časovom období zastavil exekúciu a rozhodol o náhrade jej trov, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.02.2011, teda vo veci boli súvisle vykonávané úkony) súd konštatuje, že dĺžka exekučného konania od doručenia návrhu oprávneného (žalobcu) na zmenu exekútora do zastavenia exekúcie nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Navyše keďže pôvodný súdny exekútor je poverený vykonávaním exekúcie (exekučnej činnosti) až do rozhodnutia exekučného súdu o zmene exekútora (návrh na zmenu súdneho exekútora nemá totiž odkladný účinok), škoda žalobcu nemôže v

žiadnom prípade vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní v súvislosti s rozhodovaním o zmene exekútora, ale príčinou vzniku škody môže byť nanajvyš nesprávny úradný postup pôvodne povereného súdneho exekútora spočívajúci v zbytočných prieťahoch pri vykonávaní exekučnej činnosti z poverenia súdu (a teda v konečnom dôsledku pri vymáhaní pohľadávky oprávneného).

Vzhľadom k tomu, že súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v nevykonaní úkonu alebo nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote ani v existencii zbytočných prieťahov v konaní a porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ako jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako aj jeden z predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Keďže nebol preukázaný prvý predpoklad vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, nemá právny význam zaoberať sa ďalšími predpokladmi ich vzniku, ako ani ich výškou.

Pre úplnosť súd uvádza, že rozhodnutie, ktorým bola exekúcia zastavená, vydal exekučný súd v rámci právomoci zverenej mu ust. §§ 57 a 58 EP, v danom prípade nebola žiadnym príslušným orgánom konštatovaná nezákonnosť takého rozhodnutia a teda ani z tohto dôvodu nemožno požadovať náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Na záver súd podotýka, že ohľadne žalobcom tvrdených prieťahov v exekučnom konaní žalobca v pozícii oprávneného nepodal sťažnosť na prieťahy v exekučnom konaní, ani sťažnosť na Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. Nevyužitie vyššie uvedených právnych prostriedkov žalobcom, ktorých účelom je dosiahnutie nápravy, aby do budúcnosti nevznikli prípadné zbytočné prieťahy v súdnom a teda aj exekučnom konaní v prípade pozitívnej odpovede na tieto právne prostriedky, ako aj skutočnosť, že žalobca síce podal u žalovanej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, avšak neposkytol jej žiadnu súčinnosť ňou vyžadovanú na jeho prerokovanie, a ani nepočkal na uplynutie 6 - mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, nesvedčia o úprimnej snahe žalobcu v pozícii oprávneného dosiahnuť prerokovanie veci v exekučnom konaní bez zbytočných prieťahov v primeranej lehote.

Podľa § 151 ods. 1 veta prvá OSP o povinnosti nahradit' trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

O náhrade trov konania žalovanej súd v zmysle § 151 ods. 1 OSP nerozhodoval, nakoľko táto si náhradu trov konania napriek poučeniu súdom o jej procesných právach a povinnostiach neuplatnila. O náhrade trov konania žalobcu na jeho návrh súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko nemal úspech vo veci ani len čiastočný, keďže žalobu súd zamietol v celom rozsahu.

Vzhľadom na uvedené a v súlade s citovanou právnou úpravou súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.“

Proti rozsudku odvolanie podal žalobca. Vytýkal súdu procesné chyby a žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec tomuto vrátil na opätovné prejednanie.

Z odvolania žalobcu vyplýva, že tento cielene nenapáda skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, namieta však procesné pochybenia, ktoré majú spočívať v prvom rade v tom, že súd vec prejednal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, že súd neuskutočnil ústne pojednávanie a ďalej vytýka skutočnosti, ktoré sa predmetného rozsudku okresného súdu vôbec netýkajú. Z uvedeného je zrejmé, že ide o formulárovo podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore prispieť k urýchlenu a zákonnému a spravodlivému rozhodnutiu vo veci.

Vyjadrenie podané nebolo.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Z odvolania žalobcu vyplýva, že tento nenapáda správnosť konkrétnych záverov okresného súdu a nepredkladá konkrétne argumenty, ktoré by okrem zrozumiteľného odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyžadovali ďalší rozbor.

Okresný súd tak isto jasne a zrozumiteľne odôvodnil aj svoj procesný postup. Odvolací súd nepovažuje ani v tomto smere za zmysluplné opakovať jasné, zrozumiteľné a argumentačne správne dôvody okresného súdu.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.